

Un diàleg patriarcal

Vic. Les llargues cues que mitja hora abans de començar el concert omplien la plaça Catedral de Vic, divendres, ja feien preveure l'èxit, si més no de convocatòria, de l'estrena de l'*Oratori musical Episcopus*, obra de Valentí Miserachs amb textos de Josep Ruaix, dos prohoms de l'Església vigatana que han destacat amb una llarga i prolífica producció en els camps de la música i la llengua, respectivament. Amb la catedral a vessar i la

presència de prop de 300 artistes, entre músics i cantants al presbiteri, començava la interpretació d'una obra monumental, amb deu cors mixtos, amb una destacada presència osonenca, un cor de veus infantils, quartet de solistes vocals i l'Orquestra Simfònica del Vallès, tots ells dirigits pel mateix Miserachs. L'obra, estructurada en dues parts, està teixida pràcticament com un poema simfònic on es van fusionant sense interrupció les diferents intervencions corals, solistes i sim-

fòniques. Bona conjunció de tots els intèrprets malgrat una acústica tan poc adequada com la de la catedral. El concert, presidit pel bisbe Romà, va acabar amb el nomenament de canonges honoraris als dos autors de l'oratori i l'entrega d'una nova insígnia creada per a l'ocasió, la medalla bisbe Oliba. El concert es va repetir l'endemà dissabte al monestir de Ripoll i diumenge a la Sagrada Família, amb el mateix èxit de públic. En quedaran dues cites més a Manresa i Igualada.

“No ha estat senzill”

Entrevista a monsenyor Valentí Miserachs, compositor de l'“Oratori musical Episcopus”

Vic

Jordi Vilarrodà
Canonge degà del capítol de la basílica de Santa Maria la Major de Roma, monsenyor Valentí Miserachs (Sant Martí de Sesgueioles, 1943) és autor d'un extens corpus de música coral i religiosa, a banda de professor de diverses disciplines musicals. El bisbat de Vic, on va començar a forjar la seva formació religiosa, li va encarregar la composició d'aquest *Oratori musical Episcopus*. EL 9 NOU va parlar amb ell durant els dies previs de l'estrena a Vic. L'entrevista completa, parlant de la seva dilatada trajectòria, sortirà publicada aquest divendres a *El 9 Magazín*.

L'*Oratori* es planteja com un diàleg entre Oliba i Torras i Bages, a partir d'una idea de mossèn Josep Ruaix, autor del llibret...

Quan vaig veure aquesta proposta no podia dir que no. Em reconec un enamorat de la figura de Torras i Bages i, de fet, he estat un dels impulsors de la causa de beatificació del bisbe.

A l'hora de compondre, va

partir del text, doncs?

No es pot fer una obra així sense tenir el text al davant. És una obra musical d'arquitectura, un pont de moltes arcades que havia de tenir la seva solidesa...

Cada bisbe parla des d'un lloc, un des del Montseny, i l'altre des de Montserrat. Com va repartir musicalment els papers?

Oliba és el paper del baix; Torras i Bages, el del baríton. Ho completo amb dos personatges més, per donar cabuda a un tenor i un mezzo: els àngels. L'àngel del Montseny (tenor) i el de Montserrat (mezzo). A través del diàleg i de la intervenció dels dos àngels es va entreteixint la història del nostre bisbat.

L'herència de la música religiosa popular hi té un paper determinant.

Hi ha citats i presos com a temàtica 26 temes de música religiosa popular catalana. Uns quants són de mossèn Lluís Romeu, com el *Cristo venç*, tema principalíssim de l'obra, que representa el bisbat; o el cant eucarístic *La porta del sagrari*, que representa Torras i Bages. Oliba

Valentí Miserachs, dirigint el concert de divendres a la catedral de Vic

canta gairebé sempre amb el fons dels *Goigs de Santa Maria de Ripoll*. El preludi es basa en el *Virolai* antic...

També hi tenen cabuda fragments de Verdàgner...

Donen volada poètica al text. Exalten per exemple la portalada de Ripoll o lamenten la mort de Balmes. També hi ha un text de Josep Carner, l'elegia fúnebre que va escriure amb motiu de la mort de Torras i Bages. És tot un joc d'argenteria, de bro-

dat... m'hi he esmerçat i m'hi he divertit, la veritat.

Satisfet del resultat?

Sí, però no ha estat senzill. La feina de Ruaix era de cronista, de relacionar els bisbes i els moments de la història. Però la introducció dels fragments poètics dona la possibilitat que el músic es pugui esplaiar, més enllà de la llista de bisbes, i es podien crear moments lírics que són molt importants per a qualsevol compositor.

La participació de diferents corals va ser una proposta del bisbe de Vic de cara a crear una mena de gran coral diocesana per a l'oratori. Complex, també?

Hi ha hagut la dificultat de compensar veus femenines i masculines (d'aquestes, n'hi ha més escassetat, a les corals) i això s'ha compensat amb el Cor d'Homes. També hem comptat amb una coral infantil de l'Escola de Música d'Igualada i, és clar, estic molt satisfet d'haver pogut disposar de tota una Orquestra Simfònica del Vallès; un fet que tampoc és habitual.

Considera la peça una de les seves grans obres?

No em correspon dir que sigui una gran obra, però una obra gran segur que sí.

Als 75 anys, un treball així exigeix un cert esforç...

I un neguit que ha durat dos anys. De la por inicial que tenia que el tema pogués donar per fer una obra ben feta, interessant i amb missatge, ha passat al convenciment que sí, que era possible i que servirà per elevar l'esperit de la gent. Ho necessitem més que mai. Per això és d'agrair que el bisbat de Vic hagi volgut impulsar una obra ambiciosa com aquesta, en un moment en què en la música religiosa, sobretot la litúrgica, hem anat una mica sense to ni so.

JORDI PUIG